Ч. 191. Второк 27 серпня (9 вересня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Пастирске посланіє

Впреосьв. Митрополита Андрея Шептицкого.

(Конець).

Що-до евентуальної лятинізациі наших людей, місцева власть церковна, як не менше Рим, тримає ся обовязуючих у нас приписів Конкордиї.

В одній лиш епархиї а іменно в Куритибскій, ті постанови зістали троха змодифіковані.

Відповідаючи на запитанє епископа Куритибского Йосифа „da Camargo y Barros“, префект Конґреґациї дня 1/IX. 1899, писав: (подаємо в рускім перекладі):

„Віднис. Рим, 1 вересня 1899. Всесьвітлійший і Високоповажаний Отче! Сим піддала С. Конґреґация на загальних зборах, що відбули ся дня 18 серпня, докладному розслідови сумніви, які піднесла Твоя Сьвітлість в листі з д. 30 мая, що до дітий, які походять з супружа мішаних обрядів, і що-до дозволу греко-руским сьвященикам подавати Тайни вірним латиньского обряду тої епархії.

На се Вп. Отці уважали відповідним відповісти:

Що-до І-го. Треба старати ся, щоби ті, що мають женити ся, порозуміли ся ще перед вінчанєм що-до виховуваня дітий в обряді, властивім епархіям Бразилиї, то є в латиньскім. А коли би женихи не хотіли того, то діти має виховувати ся так, щоби хлопці ішли за обрядом батька, а дівчата за обрядом матери.

Що-до II-го. В случаях конечности і тяжких перепон, треба держати ся отсих вказівок:

а) Що-до хрещеня, то руско-католицкі сьвященики можуть уділити Тайни хрещеня після свого обряду дитині, що належить до латиньского обряду. Однак хрещенє не означає ще в таких случаях ніяким чином зміни обряду, ані не може подати ніякої причини до его зміни. Хрещенє в таких случаях має записувати ся до осібної книжки для хрещеня дітий иншого обряду, і там має зазначити ся, що охрещена дитина належить до иншого обряду. Вкінци треба повідомити дотичного пароха про довершенє такого хрещеня.

б) Що-до тайни покаяня, можуть вірні обох обрядів визнавати гріхи і одержати важне і дозволене відпущенє гріхів від латиньского або руского сьвященика, затвердженого своїм Ординариятом.

в) Що-до Найсьв. Тайни Евхаристиї вільно вірним обох обрядів причащати ся в якім небудь обряді в тих місцях, де нема ніякої церкви ані сьвященика їх обряду, як то оповіщено оголошенєм Сьв. Конґреґациі з дня 18 серпня 1893.

г) Коли нема сьвященика власного обряду, може хорий латинник приняти сьвяті передсмертні Тайни від руского пресвитера, а хорий Русин від латиньского пресвитера.

д) При тій самій недостачи тим, які находять ся в небезпечности смерти, може подати послідне Єлеопомазанє сьвященик другого обряду після свого обряду.

е) Однако ані хрещенє сьвящеником другого обряду чи то з конечности, чи в тяжшій потребі, як то висше було сказано, ні визнанє гріхів перед таким сьвящеником, ні Сьв. Причастиє після другого обряду, ні вкінци Тайна послідного Єлеопомазаня в виду небезпечности смерти, довершена сьвящеником другого обряду не можуть мати яко наслідок перехід з одного обряду на другий.

Ті постанови зволив ласкаво затвердити Сьвятійший Отець. Між тим благаю Бога іт. д.

(Печать) Кардинал Ледоховский, префект.

(Печать) За секретаря Альойзий Сальві, офіциял“.

З сего письма дословно відписаного, видно, що вільно правно нашим виходцям тримати ся постанов конкордиї; що навіть ті постанови в многих точках суть ще потверджені, що проте не є правдивим твердженє що Конґреґация змушає наших людий до обряду латиньского.

Є однаково в висказі першого реченя припис, котрий з пересадою і шовінізмом толкований, міг би стати впрост небезпечним.

Будучи в Римі минувшого року, я звертав увагу Конґреґациї на ту небезпечність і не залишу нагоди сегорічної подорожи, щоби представленє своє відновити.

В наших однак руках устеречи виходців наших перед тою небезпечностию. А способом є висиланє до Америки взагалі, а особливо до Бразилиї і до Канади, де сьвящеників менше, а небезпечність утраченя віри більша, ревних і добрих сьвящеників.

Річ ясна, що потреба людий готових на всі труди праці і невигоди і так привязаних до віри, щоби могли не лиш самі не стати апостатами, але в вірі і любви утверджати. Потреба людий повних духа апостольского, котрі би ішли до Америки не на те, щоби ужити свободи і втечи перед всякою властию, але людий, що були би готові і житє посьвятити для спасеня душ Христових.

ПСАР САВКА.

(Оповіданє з російского).

(Конець).

В тім часі, як підготовляло ся знесенє крепацтва, коли в умах селян уже носила ся неясна ідея волі, Савка все ще жив на псярни, побіч Перснкової могили. Дитя его розцвило ся перед ним цьвітом розкішної молодости, і не знали они обоє красшої волі над ту, котрою тішили ся. Алеж і не було на ціле село гарнійшої дівчини, як Мотря, его ненаглядна дитина.

Так чи є що на сьвіті певного? Чи є така радість, щоб горе еї не змінило? Лихо, оно все підкраде ся по тихоньки, іменно там, де его зовсім не ждуть. Ще з осени пан задумав зменшити стаю, та якось не міг рішити ся. Аж і приїхав его син, гірничий інжинер. Порадили ся они, поговорили о будучих реформах, і рішили покінчити з всім, що робило богато розходу.

Буває іноді день начне ся хорошим ранком, а западе поганим вечером. Сонце зійшло чисто, осьвітило поля і луги, виблискує ся самоцьвітами по білім сьнігу. Безмежний степ розляг ся білою широкою гладю; у воздусі нема ні леготу: тишина.... тілько зморожений сніг скрипить під ногами, та десь далеко закраче ворона і луна піде по полях. Аж ось у вечер небо затягло ся тучами і пійшла полем метелиця: дуе, курить, завиває, скомлить гірш голодного зьвіря. Так буває і в житю. Все пливе як по водігладоньку, а тут нараз лихо, а за ним друге, та те лихо проведе тебе аж в могилу. Жив Савка на псарни трийцять літ, викохав дівчину, скілько собак приучив— і не зазнав ніколи ніякого горя. Аж нараз вся стая підняла в ночи такий вий! У Савки аж в души попололо. Вже він і грозив, вже і трубів і Мотря до них виходила — ні, до самого досьвіта виють і виють собачата.

Скоро заняло ся на день, Савка спішно одяг ся, умив ся, і вийшов оглянути довкола, чи не було нічию якого зьвіря? Ні сьліду. Навіть зайчик не перейшов. Зажурив ся Савка. Не вернув вже на псарню а пійшов у двір — розвідати, чи не скоїла ся там яка біда? Він так вірив в причуванє своєї стаї, що не хотів розуміти, щоби она даром посеред ночи так завила.

Вечером тої самої ночи молодий панич інжинер довго не міг заснути, і покликав Вавра слугу, тепер вже здорового парубка а колишнього товариша молодих літ. Часто питають: що може бути спільного межи людьми різного образованя, та ще в такім случаю, як їх положенє посеред сьвіта не однакове? Не питайте! Люди, у котрих однакова бувальщина, все раді, коли стрічуть ся, хоч би як ріжнили ся від себе. Тілько надуті педанти, гордовиті души відвертають ся від товаришів свого дитиньства, а наш панич був не тої крови чоловік. Молоді люди того часу пробовали вже хоч хвилево попадати в тон ліберальности, а в виду близької рефоми було навіть на часі: признавати ся другом селяньства. При тім Вавро не був па тілько вже дурний, щоб не з'умів чим-небудь розважити молодого пана. Молоді офіцири дуже часто заїздили до двора, і Вавро міг добре спізнати їх навички, і по першім вже слові відгадував, про що піде дальша річ. З молодим паничем він радо балакав.

— Тащи Вавре свій сінник сюди та клади ся там побіч печи, буде теплійше! Та розкажи де-що.

Вавро скоренько втягнув матерац і кинув его під печ. Паничеви бухнуло порохом під ніс та і від чобіт не несло запахом. А коли Вавро роззув ся, і замість верхної одежи наляг старий кожух, — аромат став ще сильнійший. Тілько ніс, як і другі орґани тіла, мають дар скоренько привикати до всякої всячини. А тут заповідала ся розмова з Вавром досить цікаво, то молодий панич якось покорив ся хвилевій конечности.

— Ну якже тобі живе ся?

— От так, з дня на день, як бачите. Попораємо ся коло діла, то вечером, як пани поснуть, буває і погуляємо.

Я увірений, що таких людий найдемо поміж нашим духовеньством, таких людий доброї волі і щирої праці завзиваю до сеї трудної, але і важної місиї, упереджаю однак, що заки згоджу ся на висланє місионаря, мушу пересьвідчити ся о єго спосібности до місиї; тож мушу єго виставити на пробу і дійти до пересьвідченя, що з єго місиї будуть люди мати хосен, що буде їх провадити до вічного спасеня і не буде встидати ся Євангелия Христового.

Писано у Львові дня 7—20/VIII.

† **Андрей**
Митрополит.

Новинки.

Львів дня 8-го вересня 1902.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** іменувала заступниками учителів: Станислава Маєвского і Адама Ґурского в ґімназиї в Дрогобичи; Александра Мединьского в III. ґімназиї у Львові; Станислава Росовского, Володислава Зденька, Сейфарта та Якова Каминьского в IV. ґімназиї у Львові; Йосифа Щирского в V. ґімназиї у Львові; Людвика Шнайдра в IV. ґімназиї у Львові; Антона Божемского в ґімназиї в Новім Санчи; Йосифа Бильчиньского в реальній школї у Львові; Едмунда Вержблицкого в I. ґімназиї в Коломиї; Григория Демчука в ґімназиї Франц Йосифа в Тернополи. — Краєва шкільна рада перенесла заступників учителів: Омеляна Зарембу з V. ґімназиї до II. ґімназиї у Львові; Бронислава Старжецкого з ґімназиї в Дрогобичи до ґімназиї в Самборі; Ярослава Вітошиньского з академичної ґімназиї у Львові до II. ґімназиї в Перемишли; Антона Хомика з ґімназиї в Бережанах до ґімназиї Франц Йосифа в Тернополи.

— **Комісия іспитова для іспитів кваліфікацийних** до шкіл народних в Сокали подає до відомости, що речинець вношеня подань до сего іспиту визначує ся до дня 15 вересня с. р. О речинци розпочатя іспиту буде кождий інтересований в своїм часї повідомлений письменно.

— **Іспит з ручних робіт жіночих** розпічне ся перед комісиєю іспитовою в Сокали дня 19-го вересня с. р.

— **Нові складниці почтові.** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів оповіщує, що з днем 10 вересня отвирає складниці почтові в отсих місцевостях: в Глубокім, повіта сяніцкого, Запкові, пов. львівского, Тауровї, пов. бережаньского, Башни, пов. чесанївского, Беремівцях, пов. золочівского. Гниловодах, пов. підгаєцкого і в Іщкові, пов. підгаєцкого. — В Яричеві, повіта львівского, отвирає ся з днем 10-го вересня стация телеґрафічна при тамошнім почтовім уряді.

— **Важне для катехитів** і тих, що учать релїґії в народних школах. „Митроп. Ординарият подає до відомости (в ч. 10 „Архиепархияльних Відомостий“), що о. Евгеній Гузар, катехит мужеской учительской семинариї у Львові, уложив і видав дві части практичного провідника для катехитів. В першій части пояснює ся спосіб научаня дїтий в 1 і 2 степени науки, взглядно в 1 клясї народних шкіл, а в другій части пояснює ся предмет малого катехизма, призначений для 3 і 4 степеня науки, взглядно для 2 клясп народних шкіл. Поручає ся Вч. Духовеньству сю книжку яко практичне руководство при науці релїґії. — Набути можна обі части по цїнї 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше — в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійскій у Львові“. Сими днями появить ся в розпродажи третя часть практичного провідника для катехитів, в котрій пояснює ся наука релїґії для 5 і 6 степеня науки, взглядно для 3 і 4 кляси народних шкіл. Сю третю часть можна буде набути рівнож в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійскій у Львові по цїнї 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. — Численні устні і письменні признаня, які автор сеї книжки від інтересованих одержав, як також скора розпродажа першої і другої части вказують наглядно на некучу потребу і велику хосенність сеї книжки.

— **На стациї Городенка-місто** при пересуваню возів товарових поїзду, що мав йти до Коломиї, вискочила машина з шин. З людий віхто не утерпів, лиш поїзд наслїдком того опізнив ся о 3 години.

— **Еміґрация до Бразилиї.** Після донесеня міністра резидента в Буенос-Айрес не приймає ся вже тепер еміґрантів, що хочуть осїсти в кольонії „Апостолес“, бо та кольонїя вже переповнена. Всїх відсилає ся до кольониї „Азара“. Краєвий видїл одержавши про те відомість з міністерства, поручив всїм повітовим видїлам оголосити єї в поодиноких громадах, о скілько еміґрация до Америки має там місце.

— **Огні в Рогатинщинї.** Дня 23-го серпня о 2 годині в ночи займило ся в хатї господаря Дмитра Найди в Потоцї, тугешного повіта і згоріла єго хата разом з будинками господарскими і збіжем. Шкода виносить 790 К а була обезпечена на 540 К. Причиною огню була неосторожність самого господаря. — Дня 26-го того самого місяця горіло в полудне в Кукольниках і займило ся в шопі господаря Гната Войцїховского. Згоріла шопа і дах стайнї, а шкода обезпечена на 500 К виносить 1000 кор. Причиною огню були два малолїтні сини пошкодованого, котрі в шопі бавили ся сїрниками. — Дня 26 вибух огонь в Княгиничах, в части, де мешкають самі жиди і згоріло 9 хат разом з будинками господарскими. Шкода лиш в части обезпечена виносить 11.590 К. Причина огню і доси незвістна.

— **Товариство „Родина“ в Коломиї** устроює в понедїлок дня 22 н. ст. вересня у великій сали „Народного Дому“ вечерок з танцями. Стрій візитовий. Початок точно о $8^1/_2$ вечером. Вступ від особи по 2 кор. тілько за запросинами, котрі розсилає ся. Хто не дістав би запросин, зволить зголосити ся до Видїлу. Частина чистого доходу призначена на добродїйні цїли. За Видїл: В. Масляк голова, А. Ленкий писар.

— **З Підгаєччини** пишуть нам: В селї Голгочах підгаєцкого повіта, стала ся така пригода: Анна Прокопів, літ 30, жінка господаря і матір двох дїтий вилїзла була дня 25 серпня на грушу і в наслїдок власної неосторожности упала з самого вершка може з висоти на яких 12 метрів на тверду дорогу і забила ся на місци.

— **Від грому.** Дня 31 серпня с. р. в само полудне вдарив грім у возівню на обшарі двірскім в Переводові, власности Володислава Крижановского. Возівня разом з прилягаючою до неї стодолою згоріла до тла, а що в ній була зложена вся сегорічна збірка конюшини, то шкода переходить 18.000 К. Будинки були обезпечені.

— Як же ви гуляєте?

— Всіляко! Іноді музики грають, иноді дівчата сьпівають, а ми як котрий може....

— А гарні у вас дівчата?

— Всякі.

— А у вас же можна з дівчатами жартувати?

— Буває! Чогож би ні? Тілько в нас усе скромнїйше.

— Кпиш з Микити, Вавре? Годі вірити....

— Сьвяту правдоньку кажу! У тім ділї у нас більша строгість.

— А скажи, Вавре, єсть у вас справді гарні дівчата?

— Як макового цьвіту, як тих малин у лїсї....

— Знаєш, Вавре, коли у вас будуть вечерниці поведи мене!

— Чого вам там? Всї дівчата розбігнуть ся.

— То я за парібка приберу ся, а ти скажеш, що се приїзжого пана візник.

— Обійдемо ся і без того. Я для вас паничу, маю на примітї готовий гостинець, та тілько тяжко буде єго дістати! Не ті часи нинї. От як би так рочком раньше, силою привів би я вам єго сюди у ваші хороми!

— А як же то? Кажеш: готовий, то буде можна?

— Нї, єй Богу!

— Ех Вавре, Вавре! Як би ти мене любив то і не зважав би на нїчо! Пригадай собі, як молодим менї кляв ся, що на все мені готовий і нїколи мене не забудеш.... А тепер став ти инакший. А я нераз згадував тебе!

— Ну, так щож, паничу, коли там нїчого не вдієш. Дївчина строга, на вечерниці не ходить, а в хату до неї не добереш ся. Псарня зїсть! Тілько крикне Савка, на куснї розірвуть.

— То хиба она на псарни?

— Прийма Савки. За доньку взяв.

— І гарна?

— Не то на все село, а на всю околицю. Одним словом: красавиця!

Довго ще балакали они оба. Богато плянів снували та таки не найшли кінця. Вже і Вавро заснув а панич заєдно перевертав ся з боку на бік.

От длячого, як Савка прийшов у двір, молодий пан ще спав. Бачить Савка що у дворі всюди гаразд, ще більше призадумав ся, сего не розбере від чого ті собаки так вили.

Андрій Романович любив лови, любив хорошу стаю, любив Савку. Але насгів час, коли треба було положити конець цїлїй паньскій розкоши, треба було як не зовсїм знищити то бодай уменшити стаю. Він знав, що Савка, сильно виступить против того, але раз рішивши ся не хотів відступити і тому зрадів, побачивши Савку через вікно. Правду сказати, коли стрінув Савку, він не без зворушеня заявив єму свою волю, навіть слези навернули ся на очи. Але Андрій Романович видержав на силу погляд Савки і таки приказав, щоб ще того самого дня покінчити з стаєю.

— Нї одної шерсти не дам! — відказав гнївно Савка. — Хто би не явив ся на псарни! всїх зїдять! Сам перед тим повішу ся. І не зважаючи на дальші слова Андрія Романовича обернув ся і пішов повтаряючи „нї одної шерсти“.

Андрій Романович був дуже рад тому опорови Савки. А тимчасом Савка догадав ся вже від чого стая минувшої ночи підняла таку тревогу, і постановив: не дати нї одної шерстинки. Але мимо того він таки стревожив ся, вернув на псарню блїдий, а коли зняв шапку, то Мотрі здавало ся, мов і голова у него посивіла. Дізнавшись о що іде, Мотря також призадумала ся, хоч зовсїм даром, бо молодий панич розібрав ще раз справу і просив батька не нищити стаї, заким відїде а сам обіцяв зайти на псарню і потїшити Савку.

Приїзд панича на псарню був зовсїм несподїваний для жителїв, панич не мало чудував ся, точности і огрядности, яка панувала в тій кертичій норі, де ледви містила ся скриня що заступала місце стола а по боках стояло дві лавки замість постелі. На стїнах не було нї ікон нї образів. Савка сидів за столом сперши голову. На лици єго засїла журба темнїйша ночи. Мотря стояла біля вікна. Скрізь вишивані рукави тонкої сорочки виднїли красні форми білої руки. Заманчиві очи, чорна коса, личко білїйше мармора легко закрашене — все то складало ся на тип незрівнаної красоти. Вишивана хустина обіймала єї гнучкий стан і виявляла кругленьку стать всего тїла. Я думаю, що таким ладом Савчиної нори счудує ся і сам читатель, коли згадає яким був Савка в ті часи, коли ще не було в него тої ненаглядної дитини, коли она ще не виросла та не могла єму прийти в поміч. Як лиш Савка став не одвноким на білім сьвітї, а крім дітий собачат, гостила у него Мотря, він ще більше почав збирати копійку якою дарували єго приїзжі пани. Часто лишали ся у него лисячі і заячі шкіри. Він ховав їх виправляв лїтом, а коли Мотря вже підросла зшив для неї таку кожушину, що і панї могла на себе надягнути. А гроша, говорили люди у Савки, чи не більше тисячки.

Молодий панич ще не вспів вибити ся з нічного маяченя, в яке увів єго Вавро своїми оповіданями а вже побачив перед собою Мотрю, красну, якої ще з роду не бачив. Лише Україна могла видати такий тип. Панич змяк і майже переляканий заявив Савці що стая не буде знищена. Савка зрадів тою вістию, але якесь дивне причуте загнїздило ся в єго душу. Панич перебув в псарни більше години, оглянув собаки, побалакав з Савкою про лови, і порішив скоро настане відлога, перетрясти „Пащівку“. Савка не хотів пустити свої собачата на лови в недогідний день і длятого жда-

— **Смерть під колесами зелізниці.** Дня 26 серпня с. р. переїхав переїзджаючий поїзд товаровий на стациї Задвіре, повіта перемишлянского, Людвику Карґоль, 13-лїтну доньку місцевого будника зелїзничого. На другий день приїхала на місце нещастя судово-лікарска комісия з Глинян, зробила обдукцию тіла та розвела слїдство вимірене головно против машиніста дотичного поїзду. — Дня 26 серпня с. р. переїхав поїзд в ночи около 3 год. на рампі під Галичем фіру, що як раз переїзджала через шини і забив при тім візника Герша Гірша із Скоморох нових, покалічив коні та поломив віз.

— **Убийство.** Дня 27 серпня с. р. ділив ся Томка Жебчак з Парипсів, повіта равского, ґрунтом зі своїм зятем Францом Мазурком. При подїлї прийшло до сварки а Жебчак так розлютив ся, що вхопивши косу забив нею свого зятя. Зараз по тім убийстві пішов він до Немирова і тут сам віддав ся судови.

— **Любовна траґедия на сценї.** З Кляйзенбурґа, в Семиградї, доносять про таку подію. В театрі в Самош-Уйварі, тамошний актор Юлїй Бартош, любив ся від довшого часу з акторкою Юлїєю Пакер, прімадонною тогож театру, аж в послїдних днях покинув свою милу. Дівчина була так заздрісна о него, що грозила єму кілька разів, що смерть єму зробить. Бартош постановив длятого покинути театр і перенести ся куди инде. То так роздразнило заздрісну акторку, що она оногди вечером, коли Бартош входив на сцену, стрілила до него з револьвера і поцїлила в само серце. Бартош в очах зібраної публики впав неживий на землю. Тимчасом акторка побігла до салї, де убирають ся, і там бритвою розрізала собі жили. Другі актори, що зараз побігли за нею, застали єї тут тяжко зранену.

— **Движиму азбуку**, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в кравєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій цїнї 8 К за комплет.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 8 вересня. Угодові конференциї в Будапештї тревають від суботи. Доси удало ся полагодити більшу часть спірних точок. Референти обох сторін зберуть ся в найблизших днях на ново і мають у спільнім письмі представити неполагоджені ще доси ріжницї.

Загреб 8 вересня. Оногдашної ночи відбувало ся дальше переслухованє арештованих демонстрантів. Вислїдом тих переслухань було арештованє Іва Франка, сина посла дра Франка. Увязнено єго в ночи.

Берлин 8 вересня. Похорон Вірхова відбуде ся ві второк рано на кошт міста Берлина.

Петербург 8 вересня. Цар поручив вел. кн. Николаєви Николаєвичеви, аби єго заступив в болгарскім торжестві ювілейнім. Мінїстер війни, ґен. Куропаткин, богато офіцирів і віддпоручників тих войск, що брали участь в борбах на Шипцї, мають взяти участь в тім торжестві.

Білгород 8 вересня. Вісти про події в Загребі не викликали тут ніякої демонстрациї.

Надіслане.

— **МЛИН** на продаж з двома каменями, в добрім станї і будинок до мешканя, коло дому єсть 1 морґ огорода в цїнї разом за 3.000 кор. Зголошувати ся в справі купна до *Уряду громадского в Волоскім селї під Болеховом.*

ли цілих три тиждні. За той час панич що дня навідував ся на псарню. Савка привик до него, а часом як він не прибув на час Савка став тужити за гостем. Мотря також виглядала в віконце чого панич не іде. Ні Савка ні Мотря не підозрівали панича в яких небудь лукавих намірах. Самі они були чисті, непорочні. Они жили одно для другого.

Я вже тілько разів говорив про красу української природи що не яло ся би ще раз про неї говорити, тим більше що зимою по полях мертва тишина. І як би на яких сто кроків від псарні, де жив Савка не було річки, не було луга гарненько мережаного срібним інеєм, та як би на ріці не гуляла Мотря, то панич не сидів би ту ні одної часинки. Люб дивити ся як Мотря надіє свою лисячу шубу криту синим сукном і вийде на мороз. Як она вихиляє ся. Яким звучним сьміхом заливає ся, коли панич упаде а она єму поможе встати. І так їй легко на души. Трепече ся молоде серце, хвилює ся кров. Але те все нічого — перейде, мине ся, перейде незамітно і навіть сам панич не спостереже. А як би спостеріг то і що?

Чи она сказала або зробила що небудь пустого? Борони Боже! она не позволить нічого ні собі ні єму. А тут вже паньскі губи припинули до єї щоки. Мотря розсердила ся і три дни не ходила на ріку. А на четвертий так стало їй кучно, що она знов вийшла. Тимчасом панич зібрав ся знов відїздити. Вавро згодив ся з ним їхати не зважаючи на то, що воля туй—туй на золотім кони прибіжить, він дав слово паничеви не опустити єго.

Повечеріло, а Мотря все ще не вертала з ріки. Чи не лучило ся їй що? подумав Савка, взяв палицю кликнув кілька лютих собак і пішов на ріку. Але на диво — там не було нікого. Він подав голос, пішла луна і ніхто не обізвав ся. Сум наляг на душу. Чи не зайшла за той час в хату заки я сюди ішов? подумав Савка і вернув домів. Але в хаті не було нікого. Що за диво? і навернув знов на ріку оглянув всі слїди — немов хто саньми їхав. Він ішов тим сьлїдом аж до гостинця і тут слїд пропав вже і не знав в котру сторону сани повернули. Пійду до двора — подумав може менї скажуть.

Але тут не могли єму нічо сказати, лише дізнав ся що панич відїхав а коли сьлїд саний ішов на ріку, то може бути, підїхав до Мотрі і забрав єї з собою — сказав старий садівник.

Савка вхопив себе за волосє і мов божевільний вилетів з кімнати. Але куди іти де розпитати Мотрю. А може она вже вернула ся? подумав собі і він бігцем пустив ся на псарню. Очи помішали ся, зір здичів, волосє підняло ся в гору, в ході завертав ся. Все біжить і кричить! Мотре Мотре!... на псарни в ліпянці темно, пусто. Савка ще раз подав голос — тихо всюди. Оглянув всі угли — нема! Мотре, Мотре — і упав неначе вбитий, ледви по півночи він очуняв ся. Сильна дрощ переймала єго тіло. Все пережите навернуло ся на память. Мотре, Мотре і залив ся слезами. А тут вся стая стала вити, як ще ніколи. Досьвіта він уснув тяжким сном. Коли прокинув ся було вже з полудня. Зір єго блукав страшно, дрощ переймала єго тіло, до півночи не виходив з хати.

О півночи ясна луна займила ся на небі, а церковний сторож ударив в дзвін і коли надбігли люди, тільки купа попелу лежала на тім місци де була псарня: ні Савки ні дітий собачат.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачa. Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня. Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 10/5 до 15/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берлина, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачa. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 15/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлї і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 15/9 до 10/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·20	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописей Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Левиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).